

KÉZFOGÁSOK

GUSTAV KRKLEC

EZÜST ORSZÁGÚT
SREBRNA CESTA

1.

*Nem tudom, ki vagy? Hallgass meg, jó barát;
mikor tetőd fölött a nap lebukik,
s a szárnyas éjben huhog a kuvik,
s mint madárrajok, felhők szállnak át
várostornyok fölött, a messzi falukig,*

*menj az éjbe ... eredj ... A vadrózsafák
elbódítanak; a tüske kivirul majd;
tavirózsák nyitnak rád szemet,*

*menj ... eredj ... ezüst palástot hullajt
eléd a messzi út, merre szíved vezet.*

2.

*Magad is tudod, hogy világokat hordasz
magadban, zúgnak fekete örvények,
és lelked mélyén csillagrajok égnek
s ha akarod, viharokat kiolthatsz
a viharral, mely bensődben kereng.*

*Eredj az éjbe ... Fülemlé zeng
a bozót mélyén. Csörgedez az ér.
Fejed fölött fehér csillag fénylik.
S ha látni akarod, hogy ki kísér,
egy pillanatra az isten eléd rémlik.*

3.

*Ne higgy éjnek, embernek, szélvésznek se,
ami akaratom szirtjére támad,
utadon kígyót, gyíkot tiporjon a lábad,
légy mint a vándor, aki messze
oázist sejtven, nekivág a pusztáknak.*

*Menj az éjbe ... eredj ... A vadrózsafák
elbódítanak; a tüske kivirul majd;
tavirózsák nyitnak rád szemet.*

*Menj, barátom ... ezüst palástot hullajt
eléd a messzi út, merre szíved vezet.*

BRASNYÓ István fordítása

*ELHERVADT VIRÁG
UVELI CVIJET*

Vörös virágom már halott mindörökre.

*Végzete gyászos, mint minden virágé
s mindené, mi mulandó, s léte röpké.*

*De én szeretem. Ő tépte le nekem,
a hajnal épp csak fellobbant az égen;
s tudom: lelkében még mindig eleven
vörös virágom, örvendező szépem.*

*És jólesik most így elnézegetnem,
mint hever aszottan, sárgán egy könyvön,
ravatalán kihült örömeimnek.
Egyazon végzet. Ifjúság vörös pompájáért
mindenek halállal fizetnek.*

TOROK Csaba fordítása

*CSILLAGOK PORA
ZVJEZDANI PRAH*

*E világban, mely vén szememnek
Mind hidegebb, mind haloványabb,
Lepke vagyok, gyér gyertyalángnak
Elbűvölt foglyaként kerengek.*

*Sárga láng, lila lobogás,
Nappal zűrös, éjjel csodás!*

*Egyik élvez, a másik ámul,
Egyik könnyelmű, másik higgadt,
Szűk a pálya a harmadiknak,
De végül mind a lángba ájul.*

*Lila láng, sárga lobogás,
A sorsért késő zokogás.*

*Melyik lehetnék én? Ha tudnám,
A lassan hűnyó gyertyalángban
Millió egyforma halál van:
Ki tudja, melyik hasonlít rám!*

*Sárga láng, lila lobogás,
Fényre fojtó szomjúhozás!*

*És valahol fön­n csil­lag­tes­tek
Órökös ör­helyükön áll­nak
E vilá­gban, mind ha­lo­vá­nyabb
Is­merősei vén szemem­nek.*

*Lila láng, sárga lobogás,
Tűzön át örök lo­holás!*

*Messzi fényeket gyűjt­va-olt­va
Forog a mindenség az úr­ben,
De én már eleget repültem.
Én tudom, mi a lep­kék sorsa.*

*Sárga láng, lila lobogás,
Élőnek fény, holtnak palást.*

ACS Károly fordítása

SZÉL SZÁRNYÁN ÜZENET PORUKA U VJETAR

*Szobám ajtaján ne zörgess!
Lakója nincs e házban.
Nincs már testvérszülötted,
kit a nagy pusztulásban
vad szelek elsöpörtek.
Ne is jöjj, hiába zörgetsz.*

*Ne lépd át szobám küszöbjét.
Nem ég a régi kályha.
A kedves fényt elölték,
szememnek hiült a lángja.
Nincs már a volt öröklét.
Kerüld el szobám küszöbjét.*

*Nem élnek itt, csak árnyak.
Itt hóhér pók mereng rád,
hálót s emléket nyálaz.
Itt rothadó gerendák
s fonnyadt lombok ha várnak...
Rémisztők itt az árnyak.*

*Ne kopogj. Menj utadra.
Két szemem két üreg lett.
Ruhám csak foszló condra.
Szobáim odvas vermek.
Ki küldött? Ki sugallta?
Ne kopogj! Menj utadra!*

*Ne is jöjj, hiába zörgetsz.
Barátod nincs e házban.
A nagy-nagy pusztulásban
vad szelek elsöpörték.*

FEHÉR Ferenc fordítása

SZONÁTA A DUMER AUGUSZTRÓL
SONATA O GLUPOM AUGUSTU

*Nem, ez már többé nem az életív,
sem bátor erő, hogy nyilat ellője.
Hol vagy, derű? Csak borongás ködje,
s a rigó helyett kuvik hangja hiv.*

*Se rügybontó szél! Hol vagy friss, zefír?
Körül a csönd, akár a köd, leszáll,
s a Dumer Auguszt bölcsen prédikál.
De ordas természetre nincsen ír.*

*Egy szürke sólyom vijjog odafern,
de többé nem figyel rá békaszem;
ernyedt a láb, a tekintet kihal.*

*Ó, soha többé már a túlsó partra!
Varázkörében csak kering, forogva,
s bármerre megy, előtte — Fal.*

CSUKA Zoltán fordítása

KEZEK
RUKE

*Két tiszta vágy két nyugtalan
liliomszál a kezed hajnalonta
két fájdalom.*

*Fond őket párosan sovárgón
megfáradt testem köré: váltig
becézzenek és illatozzanak
váltig égessenek.*

*S ha rámborul a szemfödél
ravatalomon ők virrasztanak
lobogó két gyertyaszál
két néma sikoltás
az Úrhoz!*

DUDAS Kálmán fordítása